

Un nom per al meu germà

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Carles Salas



Aquesta és la història de l'Inn Singular i el Nèdit Singular, dos germans a qui agradaven coses ben diferents de les que agraden a la majoria de nens i nenes.

Per exemple, els encantava anar a dormir aviat i endreçar l'habitació, el seu menjar favorit era la truita amb l'ou cru per dins, els agradava veure les pel·lícules sense volum i començar a llegir els contes pel final.

Alguns dies es rentaven sense sabó i, d'altres, s'ensabonaven sense aigua; només menjaven gelat si era calent i sopa de lletres si estaven ordenades alfabèticament; els agradava jugar a pilota i penjar-la dalt de les teulades; caminar amb els cordons deslligats i pintar-li les ungles al gat.

Els gustos i les maneres de fer de l'Inn i el Nèdit Singular eren d'allò més originals. Per això, els amics de l'escola no es van sorprendre del nom que els Singular volien posar al seu nou germanet, que ara vivia a la panxa de la mare.

– Es dirà Calci –deia l'Inn, saltant a corda amb un sol peu, a l'hora del pati.

– Calci? –van preguntar-li dues amiguetes, intrigades–. És nom de nen o de nena? –volien saber, mentre miraven com el peuet de l'Inn anava picant a terra.

– El metge li ha dit a la mare que a la panxa hi té un nen –va explicar l'Inn.

– Així, és nom de nen –, van estar d'acord les nenes.

– Calci és com es dirà el meu germà –va mormolar l'Inn, mentre saltava fent girar la corda, gràcilment i canviant de peu.

Per allà a prop passava la vicedirectora de l'escola, la Sra. Auster. Havia escoltat la conversa i, sense que l'Inn ni les seves amiguetes li diguessin res, va decidir ficar-hi cullerada.

– Això que dius no té ni cap ni peus! Calci no és un nom de persona, no resultaria apropiat anomenar així una criatura –va dir clavant els ulls sobre l'Inn.

La Sra. Auster abominava les coses que no podia classificar dins una norma. La vicedirectora tenia expressió gèlida, rígida com les cares de les escultures de marbre i uns ulls exigents. Parlava severament, com si estigués enfadada, amb veu manaire i repel·lent. Els nens i les nenes de l'escola preferien no creuar-se amb ella pel passadís, i no gosaven portar-li la contrària.



Aquell matí, però, l’Inn no estava disposada a aguantar cap comentari en contra del seu nou germanet. Allà estava ella, la seva germana gran, per defensar-lo de la primmirada Sra. Auster. Així que va deixar de saltar a la corda i, fent-li la cara més lletja que va poder, l’Inn va parlar sense quequejar:

– Des de que la mare sap que està embarassada que només parla del Calci. Quan anem al mercat, la mare mira amb atenció, i sempre diu, “això és bo per al Calci”, i ho compra. Tornem a casa carregades amb botelles de llet, iogurts i formatge. També beu molt suc de taronja i llet de soja, i esmorza cereals tot pensant en el Calci. De vegades li pregunto per què li agraden tant els espinacs, la coliflor i el bròquil, i em contesta que és perquè són un menjar excel·lent per al Calci, i ella s’ho menja sense deixar res al plat. Jo estic molt contenta amb el nom que la meva mare ha triat per al germanet que està a la panxa, perquè és molt original i ja m’hi he acostumat.

Quan l’Inn va acabar de defensar el seu germanet, va haver-hi un silenci anguniós. Les seves amiguetes l’havien escoltat sense badar boca, i ara restaven encarcerades de temor esperant la reacció de la Sra. Auster.

La Sra. Auster va tenir la vista fixada sobre l’Inn una estona sense dir res. Tot seguit, li va fer un tènue somriure gairebé invisible, i amb una mirada maliciosa li va dir:

– No es dirà calci—. I la Sra. Auster se’n va anar.

Tot seguit, les tres nenes van córrer cap a la classe. Just s’havia acabat l’hora del pati. Asseguda a l’aula, l’Inn no escoltava la mestra. Li havia sabut greu la darrera frase estricta que la vicedirectora li havia etzibat. No se la podia treure del cap.

Desitjava que arribés l'hora de plegar per veure la mare i explicar-li l'incident amb la desagradable Sra. Auster. Així deixaria de sentir la tristor amarga que ara tenia dins seu.

Mentrestant, el Nèdit estava a classe d'art, i el mestre, el Sr. Sec, que també era el director de l'escola, els havia demanat que representessin el sentiment de l'alegria. Després de molt rumiar, el Nèdit va dibuixar la panxa embarassada de la mare amb el nadó a dins. Al costat, havia escrit la paraula 'Ferro', i una fletxa que, anant des de la paraula, assenyalava la panxa.

El Sr. Sec va agafar el dibuix de damunt la taula i se'l va mirar amb cara de pomes agres. Per cert, a l'escola tothom es preguntava per què el Sr. Sec sempre feia cara de tenir mal de panxa, com si tingués ganes infinites d'anar al lavabo i no acabés d'anar-hi mai.

Però el que es veia molt clar, i no calia ser cap savi per adonar-se'n, és el que al Sr. Sec no li agradava l'art. Així doncs, per què feia de mestre d'art? Hi ha misteris que són molt difícils de resoldre.

Però tornant al dibuix del Nèdit Singular, el cas és que el Sr. Sec se'l va estar mirant amb cara de no agradar-li gens, durant una estona curta. Al Nèdit, en canvi, se li va fer eterna.

– Què vol dir la paraula 'Ferro' que has escrit? –va preguntar, finalment, el Sr. Sec. Secament, és clar.

– És el nom del meu germanet petit. Quan neixi es dirà Ferro! –va respondre el Nèdit, amb timidesa i il·lusió.

– Ferro podria ser nom de gos. Però com a nom de persona deixa molt que desitjar –va rebufar el director, de mala gana, deixant el dibuix sobre la taula, i marxant a seure a la cadira.

El Nèdit va sentir que se li feia un nus a la gola, i com que no volia plorar, va obrir la seva llibreta, va buscar un full en blanc, i es va posar a escriure:

“Sr. Sec, el meu germà petit, que ara viu a la panxa de la mare, es dirà Ferro perquè és un nom que a ella li agrada molt. Sempre parla del Ferro, la mare: que ha de menjar carn vermella per al Ferro, i també verdures de color verd fosc i una cosa que es diu *tofu* perquè les necessita per al Ferro, ara que està embarassada. Per això, també menja ous, mongetes seques i pèsols, perquè a ella i al Ferro els hi agraden molt. A mi també m’encanten els ous. Són per estar fort, com el Ferro quan neixi. Llavors, jugarem a superherois forçuts i serem invencibles”.

Quan va acabar d’escriure-ho, el Nèdit havia buidat el pap i se sentia més tranquil. Llavors, en un moment de distracció del Sr. Sec, va arrencar el full de la llibreta, es va aixecar del seu lloc i, sigil·losament, el va deixar doblegat dins la cartera del director.

Un instant després, el timbre de l’escola va sonar i tots els nens i nenes van sortir corrent de les aules per marxar cap a casa.

L’Inn i el Nèdit Singular es van trobar amb la seva mare a la porta del pati. Tot eren abraçades i petons, quan la Sra. Auster i el Sr. Sec els van passar pel costat, i es van aturar a parlar amb la mare.

– Com va l’embaràs, Sra. Singular? Com té el calci? –va preguntar-li la Sra. Auster, esbossant un somriure pèrfid a la cara.

– El calci molt bé, gràcies –va respondre la mare, sorpresa, per aquella pregunta que no venia al cas.

– I el ferro? En té una bona quantitat? –va dir el Sr. Sec, fent-se l’amable amb la mare, i mirant de cua d’ull el Nèdit.



– Sí, sí, el ferro està perfecte –els va anunciar la mare, arrufant el front d’estranyesa–. Els puc preguntar, però, pel seu sobtat interès per la meva salut? –va afegir la mare, amb ganes d’anar acabant la conversa.

– I tant –va afirmar la Sra. Auster, més esquerpa que mai–. Li ho preguntem perquè els seus fills tenen la fantasia que el seu nou germanet es dirà Calci o Ferro, i ara mateix estàvem comentant amb el Sr. Sec que no és bo que les criatures toquin tan poc de peus a terra.

– Estem segurs que vostè ha pensat un nom ben formal, correcte i ajustat a norma del que és adequat per al nen que espera, oi? –va puntualitzar insolent el Sr. Sec.

La mare Singular va prémer els llavis amb força. L’Inn i el Nèdit es van mirar: sabien que quan la mare premia els llavis amb fermesa era perquè rumiava una resposta encertada a una pregunta molt i molt difícil.

Els tenia agafats de les mans, que també premia amb força sense adonar-se’n. Però, de cop, les va afluir, deixant anar un sospir llarguíssim.

– Oh, sí, i tant que tinc pensat un nom meravellós per al meu fillet que ha de néixer: què els sembla Àcid Fòlic? Oi que és bonic? És un nom inspirat en el complex vitamínic que prenc i que té molts nutrients. També havia pensat Gimnàstica, ja que feta amb moderació em treu el mal d’esquena, em desinfla les cames i vaig menys restreta. M’entén, oi, Sr. Sec? Li han dit mai que sempre fa cara de mal de panxa? Ha provat de fer gimnàstica? Ja li dic que va molt bé per anar al lavabo –va continuar dient la mare, que ara ja no premia els llavis. Al contrari, semblava passar-s’ho d’allò més bé.

El Sr. Sec i la Sra. Auster intentaven interrompre-la, però era impossible: quan la Sra. Singular posava la directa era invencible, com els superherois que tant admirava el petit Nèdit.

– També havia pensat posar-li Dormir: ja se sap que el cos de les embarassades treballa molt i recupera l'energia durant les hores de son. Oh, i un nom preciós! Imaginació. Aquest és el meu preferit. Els agrada? Em sembla que no. Més aviat els sona tan rar que no sabrien ni pronunciar-lo. Bona tarda! –va acabar de parlar de cop.

L'Inn i el Nèdit van sortir per la porta de l'escola com portats per un huracà. Era la força de la mare que els estirava, eufòrica, per la contesta fabulosa que acabava de donar.

– Mare, de tots els noms que has dit Imaginació és el que més m'agrada –va dir l'Inn, palpitant d'emoció per aquell nom tan fantàstic per al seu germà.

– Mare, a mi també m'agrada molt Imaginació! –va exclamar el petit Nèdit, excitat per aquell nom nou que acabava de descobrir.

– Doncs no se'n parli més. Es dirà Imaginació li pesi a qui li pesi. Que per alguna cosa som la família Singular.

Com si fessin tard a algun lloc, es van allunyar caminant cap a casa, amb pas accelerat. En arribar, l'Inn i el Nèdit es van posar a fer els deures i, entre llibres i llibretes, somiaven amb el moment en què tindrien el petit Imaginació als braços.

Comptaven els dies i, contents, s'adonaven que ja en faltaven molt pocs.

Fi



La guia de la salut i el benestar per als teus fills



Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/ca>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

